

POSTALA SEK PREDSIEDNICA FO

V petek, 8. oktobra, smo se ob eni uri zbrali vsi učenci pred šolo. Šli smo v Kovačev hrib, kjer smo imeli pionirsko konferenco. Drugi učenci so šli tja v obliki orientacijskega pohoda, na katerem so imeli in izpolnili nalogo, ki so bile navedene.

P R E P R O S T E

Naša pa je bila z učenci tega razreda, saj se je pred nami odvijala konferenca. Naša skupina je imela za nalogo, da najdejo pot do Kovačev hrib. Tako je bilo v našem razredu, saj smo imeli konferenco, ki je potekala v obliki orientacijskega pohoda. Zvedeli smo se uspešno poskušati krožek v laskovih šolskih letih, se seznanili z našimi učenci in učenci drugih razredov, ki so v našem razredu pisali. Naša je bila z učenci tega razreda, saj se je pred nami odvijala konferenca. Tako je bilo v našem razredu, saj smo imeli konferenco, ki je potekala v obliki orientacijskega pohoda. Zvedeli smo se uspešno poskušati krožek v laskovih šolskih letih, se seznanili z našimi učenci in učenci drugih razredov, ki so v našem razredu pisali.

B E S E D E

1944
73

1

novinarski

krožek

Sentrupert

POSTALA SEM PREDSEDNICA PO

Letos so potekle moje druge počitnice. Skraj vse počitnice
V petek, 8. oktobra, smo se ob osmi uri zbrali vsi učenci pred šolo. Šli smo v Kovačev hrib, kjer smo imeli pionirsko konferenco. Drugi učenci so šli tja v obliki orientacijskega pohoča, na katerem so iskali in izpolnjevali naloge, ki so bile na listkih. Jaz pa sem šla z učenci drugega razreda, ker se je tovarišica učiteljica bala, da bi imela preveč hripav glas, če bi tekla in potek ne bi mogla nastopiti. Zelo smo bili presenečeni, ko smo zvedeli, da je bila med skupinami mlajših prva skupina iz našega razreda.

Ko so vse skupine prispеле, smo začeli konferenco. Moj brat Polde, ki je bil v lanskem šolskem letu predsednik PO, je predal predsedstvo za letos meni. Zvedeli smo za uspehe posameznih krožkov v lanskem šolskem letu, se seznanili z načrti za njihovo delo v tem šolskem letu in s programom pionirske organizacije. Učenci drugega in petega razreda sta recitirali prikupni pesmici. Učenci drugega in tretjega razreda so vmes peli otroške pesmi. Nazadnje smo si še ogledeli skeč, ki sta ga lepo zaigrala Jože Ramovš in njegova sestra Rozi.

Tako je program pionirske konference potekel. Tega dne se bom še dolgo spominjala, saj sem bila zelo počaščena, ko sem postala predsednica pionirske organizacije.

Zdenka Jurglič, 5. razred

POČITNICE , POČITNICE !

Letos so potekle moje druge počitnice. Skoraj vse počitnice sem bila doma. Dnevi so hitro minevali.

V naši vasi je veliko otrok. Igrali smo se lepe igre in se sku-
paj hodili kopat. Proti koncu počitnic pa sva s sestrico odšli
k teti v Ljubljano. V Ljubljani je bilo še lepše, ker še nisem
bila velikokrat tam. Vičela sem velike trgovine, gledat sem šla
cirkuško predstavo. Pri teti sem vsak dan gledala televizijo.
Ko sva se vrnili s prijetnih počitnic, je bilo le še nekaj dni
do pouka. Na počitnicah je bilo lepo.

Milica Koščak, 3. razred

Na počitnicah sem bila pri teti v Ljubljani. Bilo je lepo. Tam
sem se igrala. Ko je šla teta v službo, sem ostala doma čisto
sama. Mino hiše so drveli avtomobili. Kadar sem šla čez cesto,
sem dobro pazila. Ko pa je prišla teta iz službe, me je posla-
la v trgovino. Neprevidno sem šla čez cesto in bi me kavalu po-
dril avto. Drugič pa sem bila spet bolj previdna.
Čeprav je bilo v Ljubljani lepo, sem komaj čakala, da sem pri-
šla domov.

Marjana Urbič, 3. razred

PRVIČ NA VIHRU

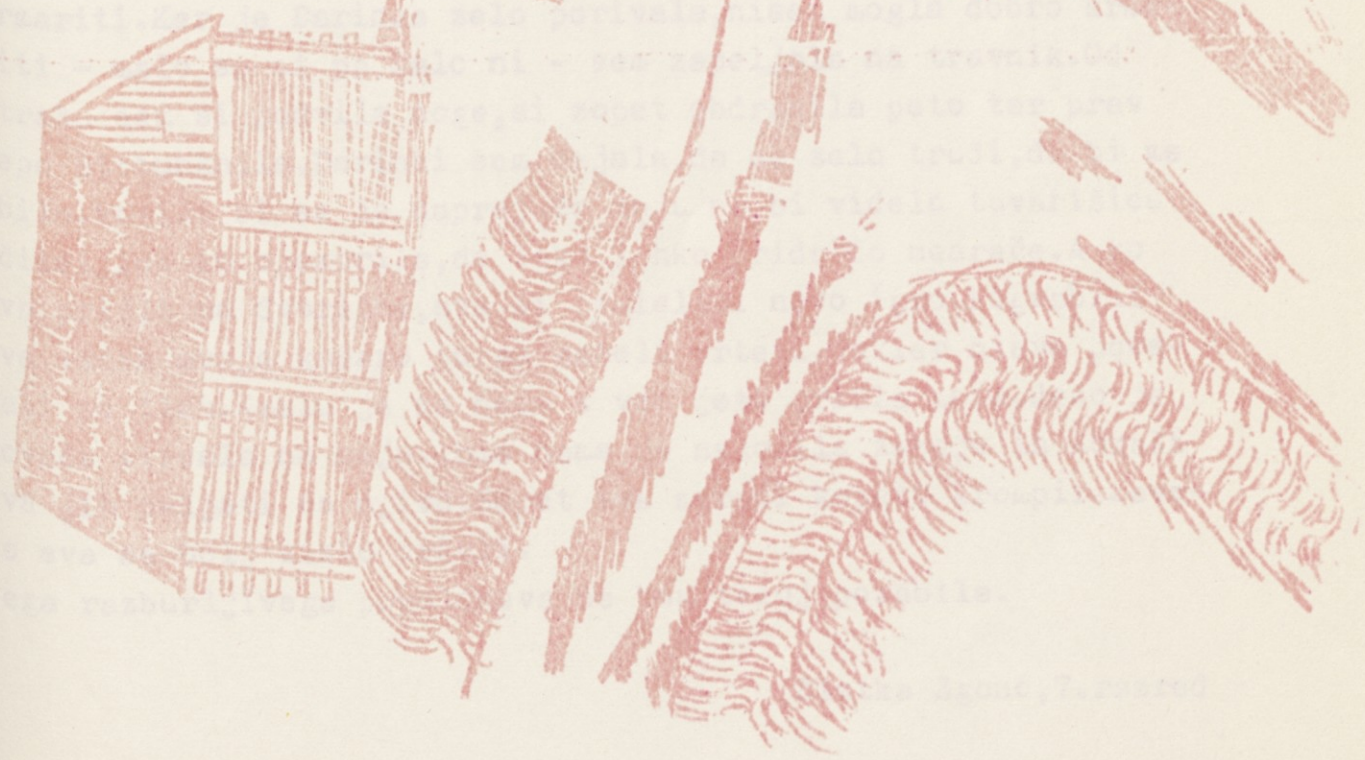
Letos sem šla prvič k staremu ata, ki je doma na Vihru.
Z menoj je šel ata, do Kamnja ne je peljal na kolesu. Ker je Vi-
her daleč, mi je sestra rekla, da še do Kamnja ne bom mogla pri-
ti, ker mi je bila nevoščljiva, da grem. Ko sva prišla k staremu
ata, se je ata z njim pogovarjal, jaz pa sem se igrala. Tam sva
dobila hruške in kostanj. Proti večeru sva odšla domov. Bila
sem zelo utrujena.

Na Vihru sem bila prvič, vendar bi rada šla še kdaj.

Jožica Ramovš, 3. razred

FRANCIJA JE KRALJINA

vega septembrskega dne smo tudi pri nas podelili kruha
 v. Kasla po petnajsti uri smo odšli zasa, sestra Darinka in
 sva z vozičkom na njivo. Želelo smo kopati vrt. S sestro
 smo se naš delca pogovarjali, zato sva p... njajali. Pa
 tudi kopati nisva smeli bog se zato, so... vsega
 drugoga prasekali. Če naju je videla... la. Vrtin
 ve malo p... itali, da bi konitali zasa, ko...
 bo uspelo, sva spet zasa...
 nekateri se je zaskel...
 svo znanjaja...
 ov po zabo...
 v... ali, da bi v...
 na vrsti. Darinka se

J. Ruzgely, 8. narod

SPRAVLJANJE KROMPIRJA

Lepega septembrskega dne smo tudi pri nas pospravljali krompir. Kmalu po petnajsti uri smo odšle mama, sošolka Darinka in jaz z vozičkom na njivo. Začele smo kopati krompir. S sošolko sva se med delom pogovarjali, zato sva za mamo zaostajali. Pa tudi kopati nisva znali bog ve kako, saj sva skoraj vsakega drugega presekali. Če naju je videla mama, se je jezila. Včasih sva malo pohiteli, da bi dohiteli mamo. A ko sva videli, da mama ne bo uspelo, sva spet začeli klepetati in sekati krompir. Kar naenkrat me je zaskolela peto. Kmalu sem spoznala, da je Darinka lepo zamenjala mojo peto s krompirjem. Nato sva morali iti domov po zaboje, da bi spravili krompir. Vzeli sva voziček in se domenili, da bo vsaka nekaj časa vozila drugo. Najprej sem bila jaz na vrsti. Darinka me je porivala od zadaj, jaz pa bi morala krmariti. Ker je Darinka zelo porivala, nisem mogla dobro krmariti - malo se mi pa dalo ni - sem zapeljala na travnik. Od strahu sem si poškivila noge, si zopet obdrgnila peto ter prav lepo štrbunknila. Darinki sem dejala, da se zelo trudi, da bi me ubila. Vozili bi se še naprej, če naju ne bi videla tovarišica učiteljica in opozorila, da tako lahko pride do nesreče. A ko sva prišli na dvorišče, sva si izmislili novo igro. Fograbili sva vsake svojo košaro in se začeli vrteti, dokler nisva pcepali po tleh. Kmalu je za mame z vso jezo prišla mama. Jezo je seveda stresla na naju. Mama mama je naložila zaboje in morali sva jih peljati na njivo. Zopet sva morali kopati krompir. Seveda sva se bolj kislo držali.

Tega razburljivega popoldneva ne bom takoj pozabila.

Zlatka Zgonc, 7. razred

TRGATEV

Tudi letos so se oglasili črički, ki so oznanili trgatev. Tudi jaz sem trgal grozdje pri stari mami. V vinograd smo odšli že zgodaj zjutraj. Ko sem štel trgače, jih je bilo tri najst; tako je moral vsak potrgati dve vrsti. Bratranec Ljubu in jaz sva trgala skupaj. Ko sva potrgala dve vrsti, pa sva šla v gozd nabirat kostanj. Misva ga veliko nabrala, ker še ni bil dovolj zrel. Ko sva se vrnila, sva poiskala sestrično in sestro, ki sta za gramovjem naredili park - iz raznih vejic in rož. Lidva sva se smejala, ker se nama je zdelo vse to otročje, in sva jima vse podrla. Dekleti pa sta zagnali vik in krik, da se je razlegalo po vsej dolini, trgači pa so se smejali. Potem smo še malo odšli trgat grozdje. Ker so jagode tako rade letale po tleh, sem jaz pobiral jagode, bratranec pa je trgal grozdje. Ko smo vse potrgali, je na vrsto prišla malica. S slastjo smo jedli, ker smo bili že prav zares vsi lačni. Potem pa smo se smejali bratrencu in njegovemu polbratu, ker sta šla staviti za starega tisočaka, da polbrat ne ujame mojega bratranca. A ostalo je le pri stavi. Ko smo šli proti domu, smo se veselili in obujali spomine na trgatev. Jaz pa sem ostal še en dan pri stari mami in še dolgo v noč nisem mogel zaspati.

Polde Jurglič, 7. razred

Vari Struclj, 7. razred

V TRGATVI

Trgatev je samo enkrat na leto, zato pa je ta dan toliko bolj prijeten.

Zjutraj sva se z Edijem odpravila s kolesi na most. Tam so naju čakali že ostali trgači. Edi je pomagal gospodarju pripraviti voz. Ko je bilo vse pripravljeno, smo se z vozom odpeljali v mal kovec. Tam sem videla najprej malkovško vinsko klet. Ko se je povsila pot navzdol, se mi je odprl lep razgled na okoliške griče, ki so bili zasajeni z vinsko trto. Čudila sem se lepoti vinske gorice. Na sredini vinogradov so stajali klopotci. Le lahna sapica jih je predrakila. Po vinogradih je bilo že veliko grozdja potrganega, le še črnina je ostala. Pri zidanici smo najprej jedli, saj smo bili od dolge poti že počteno lačni. Nato smo pripravili stulce in šli v vinograd. Grozdje je bilo lepo. Hitro smo polnili posode. Ker smo imeli samo enega brentača, smo morali pogosto čakati. Nekateri so pripovedovali dogodke iz svojega življenja. Marsikateremu smo se smejali. Cerkevna ura na vrhu hriba pa nam je merila čas. Ob dveh popoldne je bilo trgatve konec. Posešli smo okoli mizice pod oreha in malicali. No smo se najedli, smo šli pobirat orehe, devali smo jih v stričev klobuk. Klobuk pa je bil prehitro poln, zato sem šla po stulec. Nato smo pripravili voz in se odpeljali proti mostu. Z Edijem sva se poslovila ter odšla domov, saj je bilo že pozno. Letošnja trgatve mi bo ostala v lepem spominu, saj nisem še nikoli videla toliko vinogradov.

Veri Štrukelj, 5. razred

SREČANJE V GOZDU

Šla sem nabirat želod za veverice, da jim bom pozimi dajala jesti. Ko sem prišla do grmovja, je zašumelo v listju. Ustavila sem se. Iz grmovja je priskakljala veverička. Po trebuhu je izela belo liso, repček pa je držala čisto pokonci. Skakala je po listju in travi ter se igrala. V roki sem že držala nekaj želodov in ji enega vrgla. Najprej se je malo ustrašila in hitro stekla nazaj v grmovje. Ko je bilo spet vse tiho, je ponovno priskakljala, pogledala okrog sebe in skočila k tistemu želodu. Začela se je igrati, spet je skakala po listju in travi, skočila pa je tudi na drevo in skakljala po vejah. Ko pa se je naveličala, je šla na drugo vejo in me opazovala. Hitro sem začela nabirati želod. Ko sem ga nabrala, sem odšla po travniku domov. Izza grmovja pa sta skočili veliki, lepi srni. Tekli sta pred lovci, ki so bili v tistem predelu. Ker pa ne sme lovec streljati, če je kdo zraven, ni nihče upal ustreliti. Bili so zelo jezni, jaz pa sem bila vesela, ker sta srni ubežali smrti. Stekli sta v drug gozd. Vem, da te nedelje ne bom nikoli pozabila, sej sem prvič tako bližje videla veverico in srnici.

Dinka Kalenšek, 7. razred

Nekega lepega sončnega dne sem rekel mami, da bi šel po gobe. Šel sem v bližnji gozd. Hodil sem po gozdu, a nisem našel nobene gobe. Ko sem prišel do potoka, sem hotel piti vodo. Takrat sem za grmom zagledal nekaj rjavega. Bilo me je strah, zato sem prijel kama. Ko sem stopil še en korak naprej, je iz grma skočila srnica. Tkel sem za njo, da bi jo ujel. Kmalu je nisem več videl. Šel sem globlje v gozd, da bi jo spet videl. Kmalu sem jo zagledal. Ko me je zagledala, je zbežala in se skrila med sarko. Nisem je več videl. Srnica me je tako prevzela, da sem na gobe kar pozabil.

Jože Urbič, 6. razred

LOV ZA SRNICO

Bilo je nekega jutra, ko je mama zagledala srnico, ki je tekla po cesti ob šolskem vrtu. Mama mi je zaklicala: "Štefan, pogledj, srnica!"

Ravno takrat sem pred hlevom rczal peso za živino. Spustil sem nož iz rok, skočil na kolo in se pognal po cesti za njo. Za me noj je zaklicala mama, da je ne bom dobil in da se je s ceste obrnila proti Dragi. Ko sem tudi jaz s kolesom zevil proti Dragi, sem jo zagledal, ko se je pasla na njivi. Z nasprotne strani je prišel Škrinjarjev stric in jo je hotel prijeti, srnica pa je stekla naprej. Spoznal sem, da je to srnica mojega prijatelja Edija. Prinesel jo je njegov oče iz oddaljenih hribov. Rešil jo je iz rok dveh fantov, ki sta jo hotela ubiti za kosilo žanjicam. Odtrgal sem šop detelje, ji posolil in zaklicel: "Miki, na, na!" Pogledala me je in mi prišla naproti. Prijel sem jo okrog vratu. Nato je prišel zraven še stric in odnesel srnico v hlev. Tako je Edi dobil nazaj pobeglo srnico.

Štefan Vavtar, 3. razred

DARILCO ZA ROJSTNI DAN

Rojstni dan imam drugege noveabra. Ravno ta dan smo v šoli dobili matematične šolske zvezke. Pisala sem štiri. Tovarišica učiteljica mi je rekla, da imam lepo darilo za rojstni dan. Bila sem zelo vesela.

Jožica Breznikar, 3. razred

ISKALI SMO GOBE

Proti koncu oktobra smo šli Branko, Bruno, Filip in jaz v Kremen po gobe. Tedej smo jih veliko našli. Veseli smo odšli domov. Potem pa smo šli spet čez en teden. A je bila smola. Nobe ne nismo našli.

Boris Marčetič, 3. razred

N A B I R A L S E M K O S T A N J

Neko jutro sem se namenil, da bi šel nabirat kostanj. Vzel sem vrečo in odšel v gozdove. Lepo je bilo se sprehajati po gozdu. Vse polno je bilo živih jesenskih barv.

Ko sem prišel do prvih kostanjev, se je pred mano pokazalo mnogo zelenih bočičastih glav. Ko sem pobral prve kostanje, sem čutil bolečine od bodic, ki so me bodile v prste. Kmalu pa se jih je roka privsnila in sem urno nabiral kostanj. Nato sem šel pod največji kostanj v tistem gozdu. Pod tistim drevesom je bil kostanj precej debelejši kot pod ostalimi. En kostanj mi je z bodicami pačel na glavo. Hitro sem odskočil. Z glave sem potegnil bočičastega ježka in ga vrgel po gozdu. Nato sem odšel še tja, kjer sem prej nabiral. Ko sem prišel v bližino kostanja, sem zaslišal šumenje. Zagledal sem veverico, ki je spretno nabirala kostanj in ga shranjevala za zimo. Počasi sem se spravil bliže. Tedaj me je veverica opazila, a se ni preveč prestrašila. Plezala je po kostanju. Začuden sem jo opazoval. Ona pa je prišla do konca vej, skočila na neko drugo vejo in izginila. Ko sem nabral polno vrečo kostanja, sem odšel domov. Bil sem vesel, saj nisem pričakoval, da me bo med nabiranjem presenetila veverica.

Janez Lemovšek, 6. razred

N A P A Š I

Nekega jesenskega dne sem na travniku pasel kravi. Ker je bilo mrzlo, sem se odločil, da bom zakuril. Domov sem šel po slamo in vžigalico. Zakuril sem pod stazo votlo vrbo ob potoku. Medtem sta šli kravi v škodo v deteljo. Tekel sem ponju, medtem časom pa se je vnela že skoraj polovica vrbe. Ob potoku sem zagledal pločevinasto posodo in začel gasiti. A ko sem se zopet sklonil nad vodo, mi je spodrsnilo in se znašel v vodi. Dobro, da mi je voda segala le do kolen. Bel sem domov, da bi se preoblekel. Doma sem bil kregan, ker nisem pazil na ogenj. Nato pa sem šel po kravi in ju gnal domov. Nisem bil nič kaj vesel, saj je tokrat zmogala višje sila - palica.

Franci Iodržaj, 7. razred

NA PAŠI

Topel jesenski dan je privabil pastirje, da so odgnali živino na pašo. Pridružila sem se jim tudi jaz. Ob štirih sem odgnala krave na travnik, ki meji na tri sosedove travnike. Tako smo pašli skupaj Mira, Biserka, Branko, Dušanka in jaz. Zakurili smo ogenj, na katerem smo pekli koruzo, jabolka in krompir. Ko smo se najedli, smo se žogali. Toda nesrečna žoga je padla v ogenj in se pri priči stalila. Ker smo ostali brez žoge, smo si morali izmisliti novih iger. Skrivali in lovili smo se po bližnjih jarkih in votlih vrbah. Čas na paši je kar prehitro mineval. Bližala se je noč in krave je bilo treba odgnati domov. Toda krave so še naprej hlastno lulile travo. Začeli smo jih prigenjati in obračati, a krave se niso premaknile s paše. Ponudili smo jim pečeno koruzo, ki je bila kar dobra vaba. Počasi so se pomikale za nami. Ko smo odvrgli koruzo, je bil pravi direndaj. Krave so ušle na sosedovo njivo v peso in koruzo. Polagala ni ne prošnja ne grožnja in tudi palica ni zalegla. Nato smo jih le s težavo spravili na cesto, Biserka, Dušanka in Branko so srečno prignali domov, z Miro pa sva imeli še smolo. Gnali sva po cesti, nad katero je visok kamnolom. Mirina Mura in moja Sivka sta se pognali po bregu navzgor in se ustavili tik nad kamnolonom, kjer je bila najboljša paša. Mira je kriknila: "Poglej, kje sta kravi!" Stekla sem po bregu, da bi kravi obrnila. Tedaj pa se je Muri utrgala plast zemlje in zdrknila je do prve skale. Tu se je ustavila in se z vso močjo pognala z nevarnega kraja. Prijela sem jo za verigo in jo obrnila na cesto. Ko sva imeli vse krave preč seboj, sva brž pognali proti napajalniku. Med potjo sva s strahom govorili, kaj bi se zgodilo, če bi Mura padla v kamnolom. Nato sva se eazšli in odgnali krave vsaka proti domu.

Ta dan je bil zelo razburljiv, pa tudi jeze in strahu ni manjkalo.

Čeprav mi krave večkrat nagejajo, ne bom zgubila veselja do paše in kljub mnogim nevšečnostim še vedno zelo rada pasem.

Rozi Ramovš, 8. razred

733 KETROV VISORO

Ka naši šoli ustanavljamo šolsko planinsko društvo..ali smo že nekaj pogovorov v zvezi s tem, v kratkem pa bomo imeli predavanje z barvnimi diapozitivi.

Zadnjič pa sem imel priložnost, da sem si ogledal stolp in kočo na planini 733 metrov visoko. Ker nisem poznal pot., sta šli z mano sestrični Nada in Danjana. Pot je bila ravna in zato tudi dostopna z avtomobilom. Pa nikaner ne mislite, da smo se zato peljali z avtomobilom. Raje smo jo mahali peš, saj je glavno za planince pešačenje. Mislim sem, da bomo hodili zelo strmo. Ko sem se že veselil, da bom hodil po strminah, je bila cesta vseskozi ravna, kot da bi hodil po plošči. Ima le to razliko, da je veliko ovinkov.

Gorski zrak me je vsega prevzel. Hodil sem zelo hitro ter se nekoliko oddaljil od sestričen, ki sta hodili počasneje. Mislim sem, da ju bom moral čakati, a sem prav tedaj ogledal znamenje za pot na stolp. Hoditi sem začel še hitreje in taku prišel na stolp.

Ko je za mano prišla Danjana, koda pa je prišla pod stolp precej kasneje. Z Danjano sva se povzpela na stolp, koda pa je blede-la pod stolpom od strahu. S stolpa je bil lep razgled na Vrhniko in Ljubljano. Ob pogledu na Vrhniko sem se spomnil Cankarjeve nagobe Razgled z ljubljanskega gradu. Tudi tokrat je bila nagla, a ne tolikšna kot pri Cankarju, ki ni ničesar videl. Z Danjano sva hotela spraviti na stolp še Načo. Po dolgem prigovarjanju nama je le uspelo. Pri tem sva se imenitno zabavala, saj je šla sestrična na stolp po vseh štirih. Ko pa sem šel šr h koči, sem ugotovil, da je zaprta. Tako nisem mogel dobiti žige koč:, saj bi imel s tem možnost za bronasti znak. Končno sem se le odpravil domov. Vso pot sem tekli.

Ta dan mi bo ostal dolgo v spominu, saj planinec doživlja polno lepih trenutkov. Želim si še mnogo takih izletov, moja največja želja pa je, da bi bil nekoč na velikoni - prelepeu Triglavu.

Branko Markeljč, 7. razred

SREČANJE S PIONIRKO V LJUBLJANI

Pred nami je tretje srečanje dopisnikov v Lurski Soboti. Ko smo se zbrali v Ljubljani na železniški postaji, smo odšli v šolo Toneta Čufarja, kjer so nas čakali naši prvi gostitelji - ljubljanski pionirji. Klicali so dopisnike in ljubljanske pionirje. Ko so me poklicali, je predme stopila prijazna deklica, mi dala roko in se mi predstavila. Tudi jaz sem naredila tako. Prijela me je za roko in odšli sva proti njeneu domu. Odpret nama je prišla njena mama. Predstavila sem se ji. Slekla sem plašč in obula copate. Potem sva šli v dnevno sobo. Pogovarjali sva se predvsem o šoli. Medtem se je vrnil njen očka. Vprašal me je, od kod sem. Povedala sem, da iz Šentruperta. Rekel je, da teh krajev ne pozna. Vprašal me je, če rada poslušam glasbo in kakšna mi je najbolj všeč. Rekla sem, da popevke. "Katera ti je najbolj všeč?" me je vprašal. Rekla sem, da Trideset let in Vražji telefon. Vprašal me je, če vem, kdo je napisal besedilo popevke Trideset let. "Dušan Porenta!" sem hitro odgovorila. "Ga poznaš?" me je vprašal. "Ne." Potem je utihnil. Niveska mi je namignila, naj grem z njo. Šli sva v njeno sobo. Povedala mi je, da je Dušan Porenta njen očka. Po precej dolgem premolku mi je povedala, da je njen očka slep. Naprej je nisem spraševala, kajti bila je zelo žalostna. A kmalu me je vprašala, kaj naj se igramo. Tedaj mi je pogled obstal na omari, ki je bila pokrta z igračkami. Opazila je, da gledam njene igrače. Vzela je nekaj lutk in mi pojasnila, da mi bo pokazala igrice Janke in Metka. Potem sva se igrali še s palčkami. A kmalu naju je poklicala mama. Morali sva večerjati. Po večerji pa je bilo treba iti spat, kajti drugo jutro sva morali zelo zgodaj vstati. Ta dan mi bo ostal v spominu, saj sem spoznala pisca popevk, ki je znan po vsej državi, pa tudi prijazne deklice Niveske ne bom mogla pozabiti.

Veri Štrukelj, 5. razred

POSLOVNI LJUDJE NA POSLOVNEM VLAKU

Ko sem zvedel, da bom tudi letos oššel na srečanje s pisarnikov, sem komaj čakal, da je avtobus prišel do Ljubljane, kjer smo pre-spali pri ljubljanskih pionirjih.

Drugi dan smo zgodaj zjutraj prišli na postajo. Povečali so nam, da se bomo peljali do Murske Sobotice s poslovnim vlakom. Bil sem radoveden, kakšen bo, saj se še nikoli nisem peljal s takšnim vlakom. Komaj sem ga čakal. Vendarle je prišel! Stekli smo v manjši oddenek in se namestili v sedeže. Bilo je udobno, kakor bi doma sedel v naslonjaču. Bilo je tudi praktično. Pritisneš na gumb in lahko ležeš. Če pa pritisneš na drugi gumb, se zavrtiš okoli, da gledaš svojega prijatelja. Če pa je poslovni vlak, sem si mislil, so tudi poslovni ljudje, ki se z njim vozijo. In tako smo postali z gledalci novinarji poslovni ljudje. Zato so bili naši pogovori resni, čeprav nismo mogli zakrivati dobre volje.

Zdelo se nam je, da vozi vlak tako počasi kot delenjski puhavec, vendar ni bilo tako. Ker prehitro smo prispeli na cilj v Mursko Sobotico.

Miro Brezovar, 5. razred

TRETJE SREČANJE DOPISNIKOV

V KURSKI SOBOTO

V petek, 15. oktobra, smo se ob pol šestih zjutraj zbrali vsi povabljeni dopisniki na železniški postaji v Ljubljani. Nato smo počakali na naš "poslovni" vlak, s katerim smo nekaj po šesti uri odpotovali v Kursko Soboto. Med vožnjo sem opazovala čudoviti jesensko pokrajino, ki se je kar prelivala v reznih barvah. Vozili smo se skoraj štiri ure. Še lepše pa bi bilo, če ne bi deževalo, a tudi dež nam ni kvaril veselja. Ko smo prispeli na svoj cilj, so nas odpeljali na kraj, kjer so nas sprejeli soboški pionirji. Ti so nas odpeljali na svoje domove, kmalu pa smo odšli v grad, kjer je bila razstava glasil in otvoritev srečanja. Nato pa smo šli v osnovno šolo na kosilo. Po kosilu so naši gostitelji odšli domov, mi pa smo se z avtobusi odpeljali v Veliko Polano. Tam smo si ogledali Kranjčevo domačijo in se zapletli v prijeten pogovor s pisateljem. Vse nas je povabil v osnovno šolo, kjer nam je čas prehitro minil. Spet smo sedli v avtobuse in se odpeljali v Kursko Soboto. Naši gostitelji so nas odpeljali v šolo, kjer je bil pomenek z uredniki časopisov. Prvi dan smo zaključili z ogledom filma Tito v Pomurju. Večerjali in spali pa smo pri svojih novih prijateljih. V soboto zjutraj pa smo spet odšli v grad, kjer so ob pesmi in igranju na klavir brali najboljše spise dopisnikov in podelili nagrade za najboljša glasila. Dopoldne smo imeli čas za ogled mesta in Pomurja. Kene so moji gostitelji odpeljali v Moravske toplice, kjer sem videla prikupne vikend hišice. Srečanje smo končali s skupnim kosilom v hotelu Zvezda. Poslovili smo se od svojih prijaznih gostiteljev in se sredi popoldneva odpeljali proti domu. Šentruperški dopisniki smo v Zidanem mostu izstopili in se nato peljali proti Sevnici in dalje v domači kraj. Tretje srečanje dopisnikov v Kurski Soboti mi je bilo zelo všeč, nikoli pa ne bom pozabila prijaznosti Prekmurcev.

Darinka Huč, 8. razred

OBISK V VELIKI POLANI

Poleg drugih zanimivosti smo si na tretjem srečanju čopisnikov ogledali tudi rojstno hišo Miška Kranjca v Veliki Polani. Tja smo se odpeljali s tremi avtobusi. Ko smo prispeli tja, smo nekaj časa počakali, da so prišli odpret hišo. Polovico hiše je muzej, v drugi polovici pa živi pisatelj, kadar obišče rojstni kraj. Za nami sta vstopila pisatelj Miško Kranjec in njegov prijatelj. Začela sta se z nami pogovarjati. Govorila sta, kako so živeli pri Kranjčevih. Ustavila sta se tudi ob posameznih pisateljevih delih. Zvedeli smo, kako so nastala. Nato smo si ogledali posamezna dela. V muzeju so bili tudi partizanski časopisi ter slike narodnih herojev. Ko smo si vse to ogledali, nas je pisatelj povabil še v šolo. Tudi tu je pisatelj povedal marsikaj zanimivega. Prehitro je minil čas, ko smo sespet odpeljali v Lursko Soboto. Vesel sem bil, da sem поблиže spoznal najboljšega pisatelja prek-murske zemlje.

Bojan Bučinel, 6. razred

NOVI KRAJI - NOVI PRIJATELJI

Ko smo prispeli v Lursko Soboto, sem kmalu spoznal novega znanca - novega prijatelja Leone. Najprej sva odšla na njegov dom, odtoč pa v soboški grad, kjer je bila otvoritev tretjega srečanja čopisnikov. Popoldne smo preživel v Veliki Polani, zvečer pa smo se spet sestali z našimi novimi znanci. Odšli smo na domove svojih gostiteljev. S prijateljem Leonom sva do desete ure zvečer igrala biljard, nato pa sva odšla spat. Zjutraj ob pol osmih sva morala spet v grad, kjer je bila podelitev nagrad najboljšim glasilom. Nato pa sva si še ogledala mesto. Vse prehitro je minil čas, ko smo se morali posloviti od svojih novih prijateljev. Zapisal sem si tudi Leonov naslov, da mu bom lahko kdaj pisal in si tako skrajšal razdaljo, ki naju loči. Na Prekmurje bom imel najlepše spomine.

Janko Lenič, 6. razred

POSTANEK V ZIDANEM MOSTU

Ko smo se vračali s pionirskega srečanja dopisnikov v Lurski Soboti, smo med potjo doživeli marsikaj zanimivega. Na železniški postaji v Zidanem mostu smo na vlak morali dolgo čakati in nismo vedeli, kaj bi počeli. Nekaj časa smo se dolgočasili, potem pa smo si izmislili novo, zelo zabavno igro. Dva fanta sta si metala ogrlico iz kostanja, ki je bil nanizen na vrvici, tretji pa je stal na sredi in je moral z nogo ujeti ali vsaj ustaviti ogrlico, ki je letela mimo njega. Potem pa smo štelili, kdo je ogrlico prej ujel. Pri igri pa je bilo tudi veliko smeha, kajti nekateri so prav neredno breali v zrak in si zaman prizadevali, da bi ogrlico ustavili. Ko pa je prišel na visto za lovljenje Miro, se je nekaj zgodilo. Ogrlica je po nerednosti letela pri tleh čisto počasi. Miro je brenil vanjo z vso silo, da bi s takim udarcem premaknil tudi deset kilogramov težko skalo. Vrvica pri ogrlici seveda ni vzdržala te sile in se je pretrgala. Kostanji so se sneli in vsa čakalnica jih je bila polna. Vsi smo se začeli smejati. Lastnik ogrlice pa je stal dvignil vrvico in se začel še sam smejati. V tistem trenutku pa je prišel vlak. Hitro smo vstali, kostanje pa smo pustili kar tam, ker so bili, saj nismo imeli časa, da bi jih pobrali. Ko smo se peljali že proti Sevnici, mi je prišel na misel star pregovor: "Kjer osel leži, tam dlako pusti." To pa mi ni kratilo veselega razpoloženja, saj je kostanj le kostanj in ne dlaka.

Zdenko Bučinel, 8. razred

T I K P R E D K O N C E L

Del potovanja, ki mi je najbolj ugajal ob povratku iz kurske Sobote, je bil vožnja od Sevnice do doma.

Ko smo v Sevnici na vlaku čekali na očno, smo si poiskali zabavno igro, ki pa ni bila preveč zabavna, ampak boleča. Šli smo se "rihtarja" toč. K tej igri se je pridružil tudi naš vođa. On je v igri sodeloval tako, da je držal naše oči, ki so kdaj ostro gledale med njegove prste, da bi videle, kdo je udaril po naši zadnji plati. Sprva smo mahali bolj polagoma, kmalu pa smo začeli z močnejšimi udarci. Čeprav je bila površina sedeža hladna, tega nisem občutil, saj je bila zadnja plat dovolj vroča. Derinka, ki je bila tudi z nami, pa pri tej igri ni sodelovala, saj se je prav gotovo bala, da ne bi dobila preveč vroče nagrade. Kdor je bil bolj nedolžen, bolj jih je dobil. Ker so kmalu začeli prihajati tudi drugi potniki, smo morali igro prenehati. Med vožnjo proti domu sem se domislil malo slovnične igre, ki pa ni bila preveč slovnična, ker sem jih spet dobil po zadnji plati. Pošalil sem se, da je osebek besedna vrsta. Tovarišu učitelju se je prav gotovo za malo zdelo, ker nam vsak dan trébi o besednih vrstah in stavčnih členih, zato me je prijel, nato pa dal vojski povelje, da je udarila po meni. Takrat sem se spomnil na urez v kurski Soboti. Mo-goče pa mi bo ta opomin tudi, kdaj zvišal oceno pri kontrolni veji.

Ko sem prišel domov, sem se po skopem poročilu, kako je bilš, vrgel na posteljo, saj sem bil krepko "zmasiran".

Janko Rugelj, 8. razred

ORIENTACIJSKI POHOD

V petek, 8. oktobra, smo se zbrali ob osmih zjutraj pred šolo. Tovariš razrednik nam je povedal, da bomo imeli orientacijski pohod. Učenci od šestega do osmega razreda smo imeli enake naloge. Tovariš učitelj nas je razdelil v skupine in dal vsaki skupini nalogo, ki smo jih morali rešiti. Na listu je bila le malo opisana pot, ki je vodila do naslednjega lista. Skupina, v kateri sem bil tudi jaz, je tekla četrta po vrsti. Ko smo tekli, bi morali odgovoriti na vprašanja, ki so bila zestavljena na prvem listu. Vendar smo to storili kasneje in začeli smo iskati drugi list, ki smo ga kmalu našli v nekem duplu. Na njem je pisalo, naj se vzpnemo do gozdička in naj se ravnamo po znakih, ki so bili postavljeni ob poti, da bomo lahko prišli do drugega listka. Nato smo tekli mimo vinograda in prispeli do ozke ceste. Kavnali smo se po znakih, ki so kazali pot. Nismo dolgo hodili, ko smo zagledali v rogovili nekega drevesa pod kamnom dobro skrit list. Vprašanja, ki so bila na listku, niso bila težka in smo jih hitro rešili. Na koncu pa je pisalo, naj po najkrajši poti pridemo do cilja. Le skupina iz osmega razreda je že bila tam. Za nami so prispeli še ostale skupine, ki so tekle pred nami, vendar so zgrešile pot. Ko smo bili vsi skupaj, je bila razglasitev rezultatov. Najboljši rezultat med učenci višjih razredov je dosegla skupina iz osmega razreda, druga pa je bila skupina, v kateri sem bil tudi jaz.

To je bil zame zelo zanimiv dan.

Janko Lenič, 6. razred

O R I E N T A C I J S K I P O H O D

Našo ekipo so na orientacijskem pohodu sestavljale same deklice. Bile smo druge na vrsti. Na vprašanja smo takoj odgovorile. Težavno pa je bilo najti listke, ki jih je tovariš učitelj skril prejšnji dan v travo, grmovje ali drevo. Pri tem smo se izkazale kot velike neroče. Že v začetku smo zmešale in ko smo vidеле, da je vse iskanje zaman, smo jo mahnilo za učenci iz nižjih razredov. Kazočerane in beane smo prišle v Kovačev hrib. Seveda smo bile zadnje. Med pionirsko konferenco pa se nam je slaba volja razkačila in je bil dan vseeno prijeten, posebno pa zato, ker so pri orientacijskem pohodu prvi prišli na cilj učenci iz našega razreda.

Sonja Biček, 8. razred

Imeli smo orientacijski pohod mimo kovačije v Kovačev hrib. Preden je naša skupina zadnja šla na pot, smo dobili list s slabo odtisnjenimi vprašanji.

Najprej je bilo o starosti cerkve v Šentrupertu. Ker nismo natančno vedeli, smo ji prišteli kar dve stoletji več. Drugo vprašanje pa je bilo zelo čudno. Če pomnožiš korake, s katerimi si zmeril dolžino in širino bazena, ne dobiš metrov, nikakor pa kvadratnih metrov, ampak površino bazena v kvadratnih korakih. S pomočjo matematike, ki nam je prav prišla, smo to le izračunali. Našteti je bilo treba tudi rastline, ki smo jih videli. Bukev, detelja in vinska trta so bile najbolj vidne rastline ob poti. Na listku je bilo tudi navodilo za pot, po kateri se pride do listka, ki nas bo vodil naprej. Prišli smo do njega in ga tudi našli. Tudi naprej smo morali iskati, pa ne pot do Kovačevega hriba, ampak listke, ki so bili skriti pod mikroskopsko veliko skalo ali v travi. Na vprašanja z listka, ki je bil na drevesu, smo odgovorili ter po stezi prišli do cilja. Tam je bilo že mnogo otrok. Zadnji šli, zadnji prišli, sem si mislil. A vse skupaj se je obrnilo. Bili smo prvi. Hura!

Jože Uhan, 8. razred

POSTALA SEM PIONIRKA

Lani smo bili cicibani za praznik republike sprejeti v pionirje. V šoli smo imeli proslavo. Nastopal je šolski pevski zbor. Tudi jaz sem recitirala pesem Pionirka. Dobili smo pionirske kape in rute. Nato smo v prisegi obljubili, da se bomo pridno učili. Po končani proslavi smo bili pogoščeni.

Ta dan mi bo ostal še dolgo v spominu. Zame je bil to velik praznik.

Mihelca Gregl, 2. razred

Ko sem bila sprejeta med pionirje, sem dobila pionirsko kapo in ruto. Dobila sem tudi knjižico. Vse tã nam je dal Zdenko Bučinel. Nato smo šli nekaj časa po cesti, potem pa nazaj. Spredaj je eden nosil zastavo. Tudi deklamacija je bila. V šoli smo bili pogoščeni, nato pa smo odšli domov.

Bila sem vesela, ker sem bila sprejeta med pionirje. Sedaj hodim že v tretji razred in se še vedno spominjam tistega dne.

Darja Slak, 3. razred

TUDI TEGA SE SPOMINJAM

V preteklem šolskem letu sem bil predsednik PO. Za 29. november sem s cicibani vadil obljubo, s katero so bili kasneje sprejeti v pionirje.

Vadili smo v razredu. Ko sem prvič vadil z njimi, so oni že znali obljubo na pamet, jaz pa je nisem znal. Bilo me je sraa. Oni - "prvčki" - znajo, jaz - "šesterček" - ne znam. Potem sem se tudi jaz naučil in smo lepo vadili. Med sprejetjem v pionirje sem se najbolj veselil njihove obljube, ker sem vedel, da bodo lepo znali.

Ponavljanje obljube zlepa ne bom pozabil.

Bil sem ponosen, da sem lahko cicibane sprejel v pionirje.

Polde Jurglič, 7. razred

Ko sem bila na srečanju dopisnikov, sem spoznala nove prijateljice in se jih še danes rada spominjam.

Veni Štrukelj

Živo mi je v spominu srečanje s pisateljem Miškom Kranjcem in vesel sem, da so članek o tem objavili v Delu.

Bojan Bučinel

Gostoljubnosti Prekmurcev in mladih prijateljev se bom živo spominjal.

Janko Lenič

Četudi je bilo v dnih, ko smo spoznali Prekmurje, mraz, so namj topli spomini.

Janko Rugelj

Začuden sem pogledal, ko je ob koncu srečanja dopisnikov stopil naš vodja na oder. Povedal je, da bo prihodnje srečanje dopisnikov v Telnjem. Bil sem zelo vesel, naj bomo tako lahko povrnili gostoljubnost, s katero so nas Prekmurci sprejemali na vsakem koraku. Potrudili se bomo, da bodo gosti odšli domov na lepini stini, kot imamo tudi mi najlepše spomine na tretje srečanje.

Zdenko Bučinel

NOVOLETNE ŽELJE

Ko se nam bliža novo leto, priromajo z njim tudi različne želje. Kaj je moja največja želja? Da bi uspešno dokončala osmi razred, da bi vedno živela v svobodi, sreči? Tudi to - a ne samo to! Prav gotovo je moja največja želja ta, da na svetu ne bi bilo vojn, lakote in tolikega trpljenja nekaterih ljudi. Ko vidim slike iz Vietnama, slike, ki prikazujejo otroke, ki trpijo vojne strahote, pomislim, da so želje teh otrok drugačne od naših želja. Ti otroci so strajeni v eno samo željo: da bi bilo konec trpljenja, konec vojne. Kako veseli bi bili vsakega tistega koščka kruha, ki ga naši otroci puščajo pod klopni!

Zanje so novoletna darila le strah, ogenj in smrt...

Bo kdaj konec trpljenja vietnamskih ljudi? Bodo tudi ti ljudje lahko nekoč imeli tako lepe želje, kot jih imamo sedaj mi? O, da bi bili vsi ljudje na svetu prijatelji, saj bo le tako lahko konec vojne, ki je kot ogrozna žival, ki požira milijone ljudi.

Anka Grčar, 8. razred

DRAGI DEDEK MRAZ,

spet nas boš obiskal in obdaril z najrazličnejšimi darili. Jaz te že komaj pričakujem.

Moja največja želja je, da bi mi prinesel veliko lepih knjig. Vem, da te veliko otrok prosi za čokolado in bonbone, a jaz sem drugačna. Od čokolade nimaš nič. Poješ jo in od tega ti ostane samo zavitek. A s knjigo je drugače. Najprej jo prebereš, potem pa skrbno spraviš. Vedno ti ostane lep spomin. Zato te prosim, da mojo željo uresničiš.

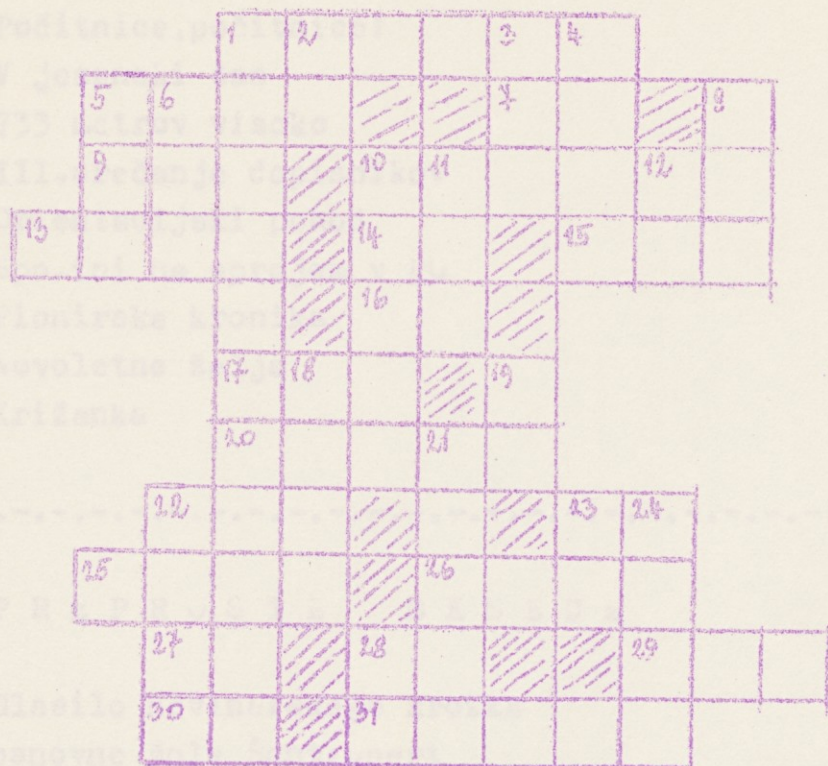
Ko pišem to pismo, pa ne mislim samo nase, temveč na vse otroke sveta. Še vedno so na svetu veliki revčki, ki še obleke nimajo, zato bi te prosila, da bi pomagal tem otrokom. Zavedam se, da moje želje ne moreš uresničiti, a sem jo vseeno napisala, ker si to najbolj želim.

Večjih želja pa nimam, ker imam vsega preveč. Želim si, da bi dal mnogo dobrot revnim otrokom!

Prejmi lepe pozdrave od Zdenke Jurglič, peti razred

K R I Ž A N K A

Sestavil Bojan Bučinel

Vodoravno: 1. grški bog sonca, umetnikov in pevcev, 5. grška boginja domov in družin, 7. predlog, 9. osebni zaimek, 10. Sokratov učenec, 13. snov za vzhajanje, 14. oslov glas, 15. osebni zaimek, 16. kratica za Ljubljanski zvon, 17. Pestner, 20. Katarina, 22. otok v Sredozemskem morju, 23. kratica za pevski zbor, 25. znak za množenje, 26. otrok, 27. tobačna tovarna, 28. osebni zaimek, 29. naselje, 30. enaka samoglasnika, 31. tovarna v Kopru.

Navpično: 1. vladajoči sloj v Šparti, 2. veznik, 3. osebni zaimek, 4. potem, 5. glas psa, 6. nezaželena ocena, 8. revija Elle, 10. šofer letala, 11. iztrebljen svet, 12. osebni zaimek, 18. lak za lase, 19. kazalni zaimek, 21. radijski sprejemnik, 22. podzemeljske živali, 23. pionirski tehnik, 24. najvišji grški bog, 28. Tedenska tribuna.

V O E B I N A

Postala sem predsednica PO
Počitnice, počitnice!
V jesenski čas
733 metrov visoko
III. srečanje dopisnikov
Orientacijski pohod
Spomini na sprejem v FO
Pionirska kronika
Novoletne želje
Križanka

.....

P R E P R O S I E B E S E D E

Glasilo novinarskega krožka
osnovne šole Šentrupert

Izhaja dvakrat letno

Šolsko leto 1971/72

Leto 11.

Številka I

Uredniški odbor:

Zdenko Bučinel

Polde Jarglič, Branko Markelje, Zlatica Zgonc

Bojan Bučinel, Janko Lenič

Miro Brezovar

Mentorja: D. in J. Šupan